

Bianca

Cârdei V. Mariana

Era zi de primăvară
când ne-am cunoscut,
ziua noastră a femeii,
cândva, mai demult.

Mă dusesem hotărâtă
să o înfiez
și am văzut-o cum se-nvârte
ca un titirez.

Mică, albă, delicată,
ca un fulg de nea,
un mic ghemotoc de blană
spre minge sărea.

Nu avea mustăți, sprâncene,
că și le arsese
ochii - doua albastrele
chiar atunci culese.

Roze purta în urechi,
roz era și nasul,
blana albă de hermină,
sprinten avea pasul.

Coadă-i flutura semeață
ca și un stindard,
era fină, delicată,
avea suflet cald.

M-am decis în graba mare
să o iau cu mine
lângă inimă sub haină,
ca să-i fie bine.

O mică sălbăticiune
se zbătea să scape
miorlăind pe-un ton sinistru,
sunete ciudate.

Am ajuns cu bine-acasă,
unde fiica mea
a fost nespus de uimită

văzând-o pe ea.

Coup de foudre, eu aş zice,
fiindcă din priviri
şi-au declarat pe vecie
marile iubiri.

A intrat în viaţa noastră
cu iubirea sa
ne-a adus şi mângâiere
când se alinta.

Ne-a iubit pe fiecare
după placul său,
a plecat din viaţa noastră
şi ne pare rău...